

Episodul 7

Panda cel Roșu

Andrei își luă pastila și se așează, cuminte, în pat. Strânse din dinți și așteptă cele 30 de minute, apoi se îmbracă și ieși pe ușă.

Pe culoar nu era nimeni. În lift, începu să fluiere melodia preferată a bunicului său, un cântec vechi și complicat. Ori de câte ori se simțea rău, fluiera. Și, ca prim minune, părea că durerea cedează, iar lumea arăta mai bine.

În holul cel mare al hotelului, își recăpătase, deja, buna dispoziție și o privi pe Ela cum încearcă din răspuțeri să ajungă la raftul de sus al standului cu hărți ale orașului. Se apropie de ea și luă de pe raft harta după care se tot întindea fata, apoi i-o întinse cu un zâmbet larg. Și continuă să fluiere.

- Cât de mult mi-aș dori să fiu și eu așa, îi spuse Ela ironic. Veselă și fără griji. Cred că n-ai avut, în viața ta, vreo problemă care să te facă să nu dormi noaptea, nu? Care să te facă să plângi, să-ți dorești ca lumea întregă să știe de necazul tău?

Andrei o privi amuzat și îi răspuse în stilul lui deja obișnuit:

- Să înțeleg că ești tristă și supărată, nu? Ce s-a întâmplat?, o întrebă el pe Ela.

- Nimic. Doar că uneori mă enervează să te văd așa bine dispus mereu. Pare că, pentru tine, totul e un joc, nimic nu e important. Știi, uneori mă gândesc de ce ești așa. Și singurul răspuns care îmi trece prin minte e că ai venit aici să te distrezi.

- Nu ești departe de adevăr, dacă mă gândesc bine, îi răspuse Andrei. Chiar am venit aici sperând să mă distrez cât pot eu de bine.

- Vezi? Și nu e corect!, izbucni Ela și îi întoarse spatele.

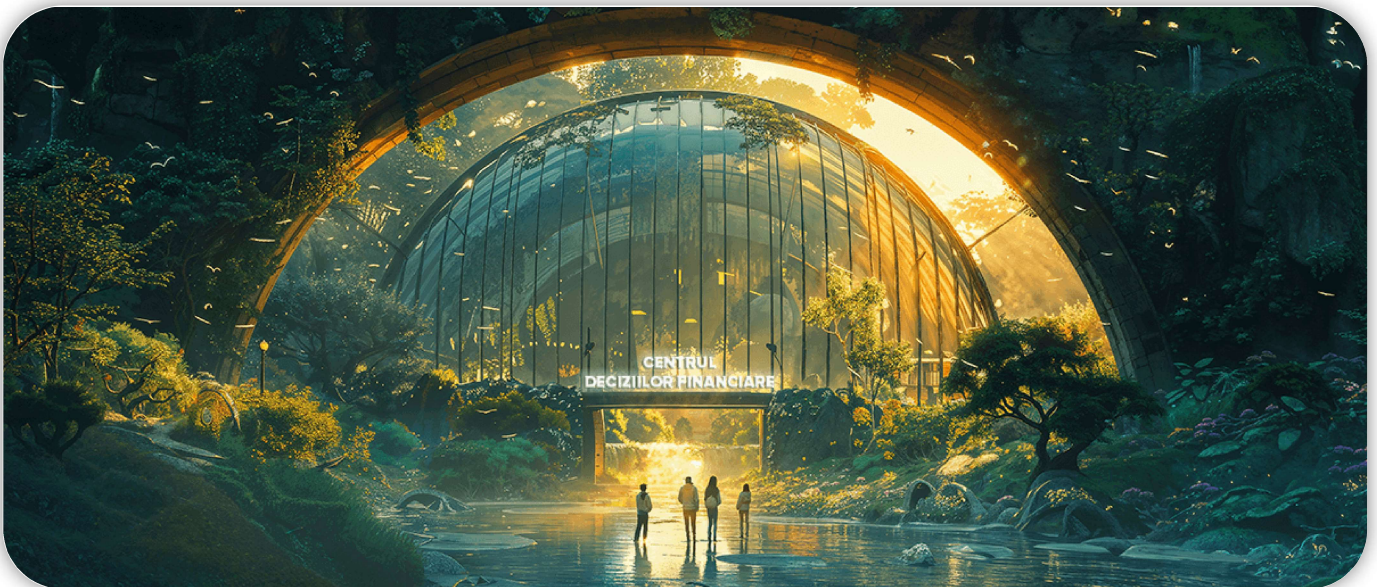
Apoi, Andrei o privi îndreptându-se către marea ușă rotativă din hotel, aproape alergând. Era clar, ceva se întâmplase. Dar părea că nu vrea să vorbească despre asta. Învățase că, în astfel de momente, oamenii trebuie lăsați în pace. Dacă vor să vorbească, o vor face la un moment dat, cu siguranță. Dacă nu vor, nu faci decât să îi enervezi și mai tare.

Iar Andrei nu voia să enerveze pe nimeni. Avea alte planuri.

În drumul spre clădirea în care urma să se desfășoare proba de astăzi, își aminti de cățelul robot care îl vizitase ieri. A fost foarte aproape de eliminare, trebuia să recunoască.

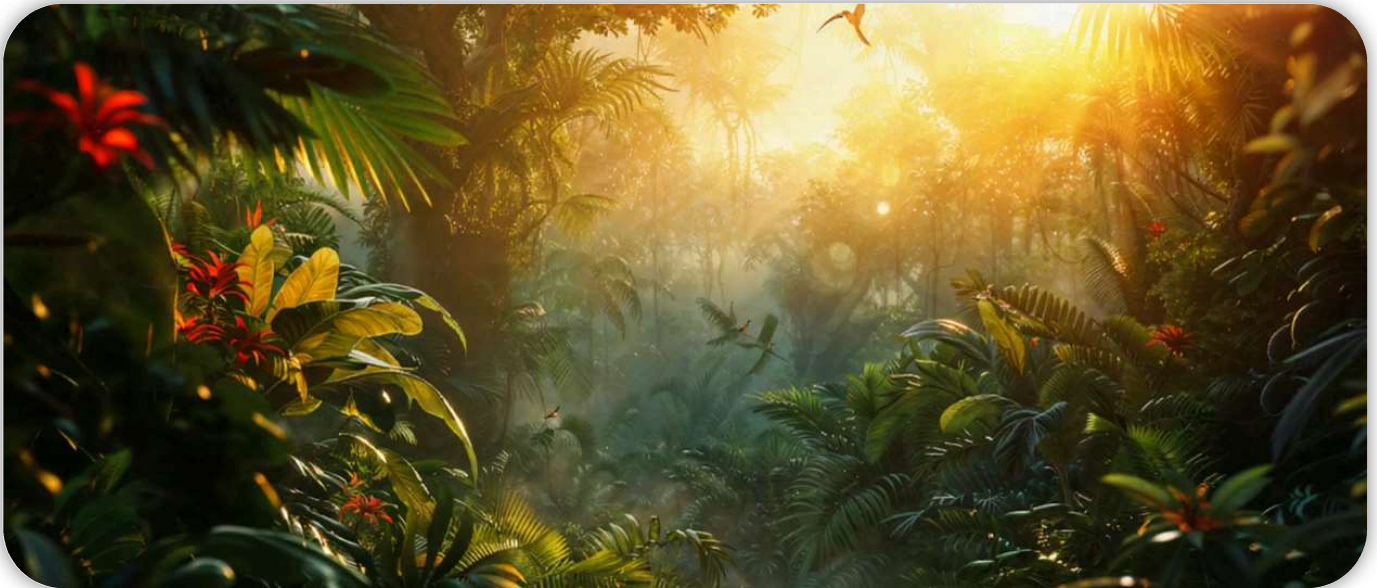
”Dacă ar fi să îndeplinesc o dorință oricărui alt jucător, la alegerea ta, ai părăsi Jocul? Orice dorință!”, îl întrebuse cățelul. Și Andrei a fost foarte aproape să îi spună că da, l-ar părăsi. Apoi și-a adus aminte că acum nu era momentul să fie altruist. Jocul era atât de important pentru el, încât nu putea să-și permită să-l piardă. *”Acum e momentul să te gândești la tine, Andrei. Nu la ceilalți!”*.

Câteva minute mai târziu, toți cei patru concurenți rămași în Joc stăteau în fața unei sere imense, pline de flori și copaci extraordinari în mijlocul unui parc plin de verdeață. Fațada ei, purta cu mândrie câteva litere albe, luminoase: *”Centrul deciziilor financiare”*. În fața intrării, Ela, Andrei, Maria și Tudor se priveau, cu coada ochiului, gândindu-se care dintre ei va pleca acasă la finalul zilei. Tensiunea se simțea în aer, dacă s-ar fi întâmplat să treci pe acolo în acea clipă.

Apoi, se auzi gongul, și ei pășiră, pe rând, într-un spațiu ireal. Era ca și cum jungla amazoniană s-ar fi mutat, cu totul, în Orașul Portofel. Pe

fundal se auzeau, parcă, mii de insecte și animale, vânt și alte lucruri pe care nu le putea identifica și care, într-un mod ciudat, formau un cor vibrant și sălbatic. Locul, în sine, era plin de verde, viață și mișcare permanentă. În fața lor, o cărare greu de observat, dacă n-o priveai cu atenție, le indica drumul de urmat.

Porniră pe cărare, într-un șir lung, și merseră așa o vreme. Nu putea fi o seră, probabil că se întâmpla altceva aici, pentru că nicio seră din lume nu putea fi atât de mare. Andrei simțea că au trecut ore bune de când au pornit, că au mers deja kilometri întregi. Și mai simțea că n-o să mai poată merge mult.

Câteva secunde mai târziu, într-un luminiș scaldat de soarele cald al verii, se auzi puternic vocea personajului animat ce îi însoțise în celelalte etape din joc. Undeva în față, pe un ecran imens ce tocmai se luminase, cuvintele sale apăreau scrise parcă pentru a le da mai multă greutate:

- Astăzi, va trebui să decideți două lucruri. De fiecare dintre ele va depinde în ce măsură continuați jocul ori îl părăsiți. Alegeți, deci, bine, pentru că vom ține cont de alegerile voastre.

Ecranul dispăru brusc, lăsându-i pe concurenți cu privirea pierdută în spațiul verde din fața lor. Andrei zâmbi și își frecă mâinile. Trebuia să facă față la orice provocare. Nu trebuia să știe nimeni despre suferința lui. Ela, pe de altă parte, stătea îngândurată, cu o privire absență și îngrijorată. Vocea continuă:

- Cum spuneam, iată prima decizie care ar putea influența viitorul vostru în Joc. Veți avea de ales între a continua singuri sau a forma o echipă cu unul dintre ceilalți concurenți. Alegerea e a voastră. Vă rog să ne spuneți ce ați decis... acum!

Maria, Tudor, Ela și Andrei tăceau. Așa că vocea deveni mai puternică și mai insistentă:

- Maria, ce ai decis?

Fata privi în jur o clipă, apoi îl privi pe Tudor care îi confirmă, ușor, din cap.

- Voi face echipă cu Tudor!, răspunse ea, cu o voce care trăda bucuria că a scăpat de o povară grea.

- Foarte bine!, spuse vocea. Veți face echipă amândoi.

Apoi, urmă o pauză scurtă, după care vocea continuă:

- Ela, ce ai decis?

Ela îl privi pe Andrei, dar el fluiera încet și se uita în altă parte. N-ar fi vrut să îl întrebe, s-ar fi bucurat să îi confirme și el din priviri așa cum făcuseră Tudor și Maria, dar el era... el. Cum nu mai era timp de pierdut, trebuia să îl întrebe:

- Andrei, vrei să faci echipă cu mine?

Andrei o privi ca și cum n-ar fi înțeles ce îl întreabă. Apoi, pe față i se așternu zâmbetul lui obișnuit:

- Eu o să particip singur, spuse el și apoi privi jungla, căutând parcă cine știe ce detaliu extraordinar.

- Mai bine. N-o să mai enervezi pe nimeni cu veselia ta permanentă, bombăni Ela, furioasă și dezamăgită. Nu știi ce-a fost în capul meu atunci când te-am întrebat.

Apoi, cu siguranța celui dezamăgit de atitudinea cuiva, își îndreptă spatele și i se adresă vocii:

- Particip singură. N-am nevoie de ajutor!

- Atunci, răspuse vocea, alegerea voastră e clară. Avem 3 echipe: Maria și Tudor, Ela, Andrei. Acum, să trecem la cea de-a doua parte a jocului de astăzi. Fiecare echipă va primi 10 bănuți. Va trebui să supraviețuiți cu ei timp de o săptămână. Pe poteca din dreapta, veți ajunge la un magazin unde puteți cumpăra provizii. Puteți cheltui toți banii sau puteți alege să

îi păstrați pentru mai târziu. Puteți alege, chiar, să folosiți și din cei pe care îi mai aveți din probele trecute. Orice bănuț care e păstrat pentru final va fi, apoi, înmulțit de 100 de ori. Altfel spus, dacă reușiți să terminați săptămâna cu 1 bănuț salvat, echipa va primi în schimbul lui 100 de bănuți. Dacă terminați cu 2 bănuți, veți primi 200 și așa mai departe. Ați înțeles? Aveți întrebări?

- Dar noi suntem doi..., izbucni Maria aproape plângând. Nu e corect că noi doi primi tot atâția bănuți cât primesc cei care joacă singuri.

Pe Andrei îl bufni râsul, iar Ela îl privi furioasă. Da, alegerea lui ciudată părea că o salvase acum, dar tot nu-i venea să recunoască asta. Tot enervant și ... enervant rămânea. Îi întoarse spatele și porni pe poteca indicată de voce. După câteva secunde, ajunse la magazin, unde avu o surpriză.

Hrana pentru toată săptămâna costa un bănuț pentru un om. Un cort echipat complet, pentru o singură persoană, costa un bănuț pentru o săptămână. În câteva secunde, Ela calculase că va cheltui cam cinci bănuți ca să trăiască suficient pentru ca proba să se încheie. Nu avea nevoie de toate acele cheltuieli suplimentare pe care magazinul i le prezenta ca foarte importante. Cum să dea un bănuț ca să primească un manual complet de montare a cortului? Îl privi cu coada ochiului pe Andrei și îl văzu calculând, probabi, în minte, cam aceleași lucruri pe care le gândea și ea.

Maria și Tudor se certau unul cu celălalt. Pe ei, supraviețuirea i-ar fi costat 10 bănuți. Nu mai puteau salva nimic. Acum negociau unul cu celălalt, dacă ar fi bine să ia doar o porție de mâncare sau nu. Pe măsură ce avansa cearta lor, părea că soluția problemei e din ce în ce mai departe. După o vreme, au tăcut. Se hotărâseră să nu-și ia niciunul cort, să cumpere doar o porție de mâncare și să facă alte câteva sacrificii pentru a reuși să păstreze, totuși, 5 bănuți din bugetul lor.

În sfârșit, proba era gata să înceapă. Cele trei echipe s-au îndreptat fiecare spre un loc din junglă unde puteau sta la distanță una de cealaltă. Și, după doar câteva minute, nu se mai auzea nicio voce. Jungla își reluase fundalul sonor obișnuit, plin de găze, maimuțe și alte ființe zgomotoase.

Adevărul e că nimeni nu se așteptase ca proba următoare să se petreacă în junglă. De fapt, cine ar fi crezut că în mijlocul Orașului Portofel există o adevărată junglă? Dar uite că așa s-a întâmplat.

Câteva ore mai târziu, amurgul îi găsește pe eroii noștri ocupați cu montarea cortului, construirea adăpostului și altele asemenea. Bine, cum Tudor și Maria n-aveau niciunul cort, pentru ei munca era mai puțin complicată. Ela, însă, știa foarte puține despre viața la cort. Nu dormise niciodată într-unul și, evident, nu știa cum să îl monteze.

Încercă de multe ori, până când, obosită, aruncă pânza cortului și se așeză îmbufnată pe pământul rece. Dacă nesuferitul ăla ar fi vrut să facă echipă, atunci probabil că acum aveau corturile montate. Asta dacă nu cumva și el e la fel de nepriceput ca ea. Chicoti la gândul că și Andrei stătea în picioare, scărpinându-se în cap, încercând să înțeleagă modul complicat de montare a unui cort.

În timp ce visa la necazul lui Andrei, simți cum o bate cineva pe umăr. Se întoarse, speriată, dar izbucni imediat în râs. În spatele ei, micul panda roșu se apucase de montat cortul. Îl privi, bucuroasă că, în toată pădurea asta ciudată, are un prieten care o ajută.

Câteva sute de metri mai încolo, Andrei chiar stătea în picioare și se scărpină în cap. Terminase de montat cortul, însă nu reușea să facă focul. Primise de la organizatori o cutie de chibrituri, dar a scăpat-o pe jos la primii pași în junglă. Și, cum se întâmplă întotdeauna, cutia căzuse într-o mică baltă, iar chibriturile ude sunt inutile. Oftă și continuă să încerce să sufle pe ele, în speranța că se vor usca. Apoi, se întoarse repede, speriat, când auzi în spatele lui un fel de chițăit ciudat. Doar că în spate nu era niciun monstru. Era doar prietenul lui, panda cel roșu, pe care îl hrănise în fiecare seară cu cele mai bune fructe din cina lui.

Fără cort și doar cu o rație de mâncare, Tudor și Maria n-aveau prea multe de făcut. Deciseră că azi e prima zi în care nu vor mânca nimic, așa că stăteau, pur și simplu, și așteptau să treacă timpul. Nu era o zi în care să le placă să vorbească unul cu celălalt, așa încât, dacă n-am fi știut că acolo au campat doi oameni, n-am fi reușit să-i găsim prin jungla deasă și zgomotoasă.

Au venit și-au trecut, astfel, șase zile. Și dacă ne întoarcem la prietenii noștri din junglă, o să îi regăsim într-o altă dispoziție decât în prima zi a probei. Da, în ziua următoare avea să se termine proba, mâine pleca acasă cineva dintre ei, dar încă nu era momentul să se gândească prea mult la asta.

De fapt, privindu-i de aproape, ați fi uimiți să aflați că Maria, Tudor, Andrei și Ela erau ocupați să țină la distanță o ființă groaznică. Stăteau, aproape toată ziua, cu ochii în patru, atenți la orice zgomot. Din când în când, se auzeau unii pe alții strigând *"Pleacă de aici!"*, *"Du-te acasă!"*, *"Hei, hei, du-te de aici!"*, semn că animalul de speriat venise în vizită la ei.

Ciudat, însă, niciunul nu se temea pentru viața lui, nici pentru sănătatea lui. Nu. Minteau doar la un alt lucru: la probă și la bănușii pe care trebuiau să îi economisească. Iar el, acel monstru groaznic, le luase

bănuții fără să clipească. Și arăta în continuare la fel de drăgălaș ca la început.

Maria și Tudor au înțeles că panda avea în spinare un fel de rucsac cu 2 corturi. Le făcea semne din lăbuțe că le pot lua, dar doar dacă, înainte, citesc ce scrie pe eticheta ruscacului. Iar pe etichetă scria ”2 bănuți pentru fiecare cort”. În prima zi l-au alungat. Și au continuat să îl alunge până în ziua 4, când o ploaie zdravănă i-a udat ca niciodată în viața lor. Atunci au dat cei 4 bănuți pentru 2 corturi, au dat încă unul pentru supă caldă. Ziua următoare nu mai aveau bănuți din probă, dar și-au adus aminte că aveau portofelul cu bănuții rămași din probele trecute ale Jocului: Maria 2 și Tudor 2 Au cheltuit 3 bănuți pe dulciuri și alte distracții, iar Tudor a vrut, în schimbul unui bănuț, un binoclu prin care să vadă mai bine păsările junglei.

Așa că astăzi, în ziua în care am revenit la ei, cei doi alungau panda ori de câte ori îl vedeau, pentru simplul motiv că nu le mai rămăseseră bani. Și asta însemna un singur lucru: că au pierdut proba.

Andrei nu s-a lăsat înduplecat de panda decât după trei zile. Avea dureri din ce în ce mai mari. În plus, nu putea mânca aproape nimic fără foc, așa încât l-a rugat pe panda să-i vândă o cutie de chibrituri. A plătit 3 bănuți pe ea, timp în care îl privea pe panda ca pe cel mai are escroc al tuturor timpurilor. Dar, ce să facă?

Ela, în schimb, l-a mângâiat pe panda, l-a strâns în brațe și l-a rugat să o mai viziteze. Dar n-a cumpărat nimic de la el. Cumva, habar n-avea cum (*dată fiind ziua asta ciudată*), și-a adus aminte de biletul lui B. și de avertismentul lui: ”*fereste-te de panda roșu*”. Și s-a gândit că acum e momentul. În ziua de final a probei, avea toți cei cinci bănuți salvați. Era, însă, convinsă că și ceilalți îi aveau, deci nu era niciun motiv de bucurie.

În ziua când proba se termină, vocea îi anunță pe toți că e momentul să-și strângă tabăra și să meargă înapoi, pe potecă. Apoi, au aflat rezultatul săptămânii de foc prin care trecuseră.

- Maria și Tudor, voi nu doar că v-ați consumat bănuții din probă, dar v-ați cheltuit și toți bănuții câștigați în toate probele de până acum ale Jocului. Andrei, tu ai reușit să termini proba cu 4 bănuți salvați, care se adaugă la cei câștigați până acum în Joc. În total, ai 415 (15 din probele anterioare plus 4 x 100 de astăzi) Iar Ela, tu ai reușit să termini cu cinci bănuți salvați astăzi, deci ai, în total, 516 (16 din probele anterioare și 5 x 100 de astăzi). V-am promis că vom înmulți fiecare bănuț câștigat astăzi cu 100, așa că ne ținem de cuvânt.

Ela oftă bucuroasă. Știa că merge mai departe. Da, mergea și nesuferitul mai departe, dar asta e. Vocea continuă:

- Maria și Tudor, unul dintre voi o să plece acasă, dar celălalt nu trebuie să se bucure. Mâine, la proba următoare, îi va fi aproape imposibil să câștige. Mai întâi, însă, aș vrea să vă explic de ce vom elimina pe unul dintre voi. Și totul are legătură cu ideea de buget, dar și cu nevoile și dorințele de care am mai vorbit în trecut. Atunci când ați decis să lucrați în echipă, a fost interesant să vedem că, de fapt, n-ați vrut să vă ajutați unul pe celălalt. Erați într-o echipă, dar fiecare juca pentru el. De asta n-ați reușit să vă înțelegeți asupra niciunui detaliu important. N-ați reușit să construiți un buget care să aibă în vedere cheltuielile voastre, în ordinea importanței lor. În schimb, atunci când ați dat de greu, ați ales să cheltuiți bani pe orice capriciu pe care îl aveți. V-ați luat binoclu, v-ați luat o boxă wi-fi, ochelari de soare și două amandine. Ați uitat toate lucrurile pe care le-am discutat, în trecut, atunci când am vorbit despre nevoi și dorințe. Pentru asta, unul dintre voi o să plece acasă. Iar tu, Maria, ești cea care alege. Pleci tu sau pleacă Tudor.

Maria privi înlemnită în jur. Nu se aștepta să fie atât de greu totul. De fapt, atunci înțelese că Jocul ăsta nu era pentru ea. Ea își dorea să stea acasă la mama și tata, să continue să se uite pe net și să-și trăiască viața. Ce se întâmpla aici era prea greu. Așa că spuse, oarecum ușurată:

- Plec eu. Chiar îmi doresc să plec.

- Înțeleg, răspuse vocea. Doar că trebuie să știi ceva, Maria.

Întotdeauna, atunci când renunți la un lucru, plătești un preț pentru asta. Ești sigură că vrei?

Maria se gândi mult, înainte să răspundă. Oare despre ce vorbea vocea? I se făcu frică și, dintr-o dată, plecarea nu mai păru atât de ușoară. Ce putea pierde? Și, mai ales, nu cumva merita să mai tragă puțin de ea, să rămână în concurs? În fond, putea spune că vrea să plece Tudor. Oricum n-o să îl mai vadă, în viitor, când vor pleca de aici.

Apoi, însă, își dădu seama că, de fapt, ea nu putea trimite pe altcineva acasă. Nu putea să-i facă rău lui Tudor. Așa că, fie ce-o fi, decizia corectă era una singură.

- Renunț. Și accept că, pentru asta, va trebui să plătesc un preț.

- Bine, îi spuse vocea rapid. Atunci, am notat renunțarea ta. Cât despre preț, uite care e: nu te vei mai putea întoarce niciodată în Orașul Portofel. Nici măcar în vizită!

În acea seara, Andrei reveni în cameră și se prăbuși pe fotoliul de la intrare. Durerea era aproape insuportabilă. Stătu așa vreme de câteva minute, apoi își căută pe nevăzute pastilele. Luă una și se așeză chircit în pat, așteptând. Începu să fluiera, și lumea parcă deveni altfel.

Pe culoar, Ela auzi fluieratul și își înăbuși dorința de-a suna la ușa lui, să-l ia la rost. Fusesse o zi atât de grea și de tragică, iar el fluiera în continuare. Chiar e...

Fata deschise ușa și găsi un bilet nou. Doar că, de data asta, îl citi și se așeză jos chiar acolo, pe covor, în spatele ușii închise. Lângă ea, pe biletul deschis, literele compuneau un mesaj neașteptat:

”Și totuși, o să renunți la Joc”. Semnat, B.

